

opusdei.org

Världsalltets vidder och hjärtat

Betraktelse över de tre
liturgiska högtidsdagarna i juni.

2013-06-06

Vidden i naturen

Under dessa veckor, när solen på
våra breddgrader står som högst,
träffar oss psalmistens poetiska
schvung, när han besjunger dess
lopp: "Den liknar en brudgum som
lämnar sin kammare, en hjälte som
gläds åt att löpa sin bana. Den stiger
vid himlens ena ände och når i sitt

kretslopp den andra. Ingenting är gömt för dess glöd." (PS 19:6-7)

Joseph Haydn har tonsatt denna vers underbart i "Skapelsen". Och ännu mer strålande sjunger hans kör: "Himlen förkunnar Guds härlighet, himlavalvet vittnar om hans verk" (Ps 19:2) Det är den troendes ljusa syn. Hur dystra är däremot inte andra synsätt, t.ex. en Jacques Monods, som uppfattar människan som främmande och ensam "som en zigenare i utkanten av universum, döv för hans musik och likgiltig för hans förhoppningar".

Det obegripliga blir i skapelsens ljus en gåva. Det oerhörda i naturen mynnar ut i ett rop av förundran och tacksamhet: "När jag ser din himmel som dina fingrar format, månen och stjärnorna du fäste där, vad är då en människa att du tänker på henne, en dödlig att du tar dig an honom?" (Ps 8:4-5)

Denna nivåväxling är möjlig, eftersom det i människan finns ett annat slags vidd, som inte rymmer världsalltets rumsliga omätbarhet utan andens inre djup. Det är den öppenhet, som den klassiska sentensen av Aristoteles hänsyftar på: "Anima est quodammodo omnia" – själen är på sätt och vis allt; anden är öppen för allt, som finns här. Men denna vidd stöter någon gång emot det transcendentas oöverbryggbara gräns. Den för fram till den övernaturliga trons tröskel och uppväcker en längtan. Den som förblir öppen, inbjuds "av skapelsens storhet och skönhet att närma sig dess Skapare" (jfr. Vish. 13:5, Rom. 1:20)

Vidden i liturgin

Paulus antyder en för oss överskridande vidd, när han säger: "Vilket djup av rikedom, vishet och kunskap hos Gud". (Rom.11:33) I juni

månad finner vi tre liturgiska högtidsdagar präglade av mysterier, som visar på denna vidd och uppfordrar till förundrad tillbedjan: Trefaldighetssöndagen, Kristi kropps och blods högtid och Jesu Hjärtas dag – det överflödande livets fullhet i Trefaldighetens innersta, den outtalbara närheten till Gud i Eukaristin, Människosonens innerliga gåva. Ur den troendes förundran växer tillbedjan.

Trefaldighetens vidd har inget av en statisk, i sig sluten krets. Den breder ut sig sig, öppnar sig och når oss. Vi bekänner, att Gud skapat oss, att Kristus frälst oss och att den helige Ande helgat oss. Vår bekännelse får sitt uttryck i bönesuckar av lovprisning djupt inifrån hjärtat.

Eukaristins vidd finner sin yttre gestalt under Kristi lekamens och blods högtid: välsignelse av skapelsen med monstransen.

Processionen som uppmaning att söka Herren också mitt i världen, att tillbe honom och föra honom vidare. "Herren, går dold i hostian längs gator och torg – på samma sätt som under sitt jordiska liv. Herren visar sig för dem som vill se honom, han går dem till mötes som inte söker honom. Jesus uppträder så, ännu en gång, mitt bland de sina: hur reagerar vi på denna Mästarens kallelse? (Josemaría Escrivá, När Kristus går förbi 156)

Jesu Hjärtas vidd gör det obegripliga mysteriet med Guds människoblivande i Jesus Kristus tillgängligt för den egna känslan – hörbart i Jesu ord, synligt i Jesu blick, gripbart i Jesu beröring. Jesus känner tillgivenhet och vänskap, förbarmande, medlidande, längtan, sorg och jubel, rädsla och nöd ... Han helar sjuka, tröstar sörjande, uppväcker döda till liv, besöker vänner ... "Trött av vandringen"

kommer han vid Jakobsbrunnen i
samtal med den samariska kvinnan.
(Jfr Joh. 4:1-26)

"Dessa berättelser har rört, och
kommer alltid att fortsätta röra,
människornas hjärtan. De visar
nämligen inte bara en uppriktig gest
av en man som hyser medlidande
med sina likar, utan uppenbarar
Herrens oändliga kärlek. Jesu hjärta
tillhör den inkarnerade Guden,
Emmanuel, Gud med oss. (...) Dessa
är frukterna av Kristi frid, den frid
som hans heliga hjärta för med sig
till oss. För – jag upprepar – Jesu
kärlek till människorna är en
outgrundlig del av Guds mysterium,
Sonens kärlek till Fadern och den
helige Ande. Den helige Ande,
kärleksbandet mellan Fadern och
Sonen, finner i Ordet ett mänskligt
hjärta.

Det går inte att tala om dessa vår tros
centrala sanningar utan att märka

vårt förstånds begränsning och Uppenbarelsens storhet. Men även om vi inte kan fullt ut begripa dessa sanningar, även om vårt förstånd häpnar inför dem, tror vi ödmjukt och fast på dem. Vi vet, med stöd av Kristi vittnesbörd, att de är sådana. Att kärleken, inom Treenigheten, utgjuts över människorna genom kärleken i Jesu hjärta. (När Kristus går förbi, 169)

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
varldsalltets-vidder-och-hjartats/](https://opusdei.org/sv-se/article/varldsalltets-vidder-och-hjartats/)
(2026-03-16)